

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea de douăzeci și cinci de ani de la sfințirea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Intru cuvânt în cartea Mea cea de azi și pun semn în ea cu douăzeci și cinci de ani împliniți acum de la ziua când Eu, Domnul Iisus Hristos, am bătut pe vatra neamului român țărâșul pentru însemnarea și zidirea și punerea sub ocrotire și sub semnul sfințeniei apoi a grădiniței Mele de cuvânt și de facere prin cuvânt a toate câte lucrez și voi lucra prin taina cuvântului Meu din vremea aceasta, o, și Mă uit la ziua aceea a Mea de biruință și de bucurie pentru biruință și la cei cu Mine în ea atunci cu sărbătoare de bucurie, și Mă uit cu durere, fiindcă acum nu-i mai am ai Mei pe cei cu care M-am bucurat pe pământ în ziua aceea, căci s-au dus de lângă Mine mai toți, iar durerea Îmi face lacrimă, Îmi face suspin, Îmi face rană, rană pentru cei ce n-au avut iubirea să rămână ai Mei și ai acestei lucrări de cuvânt sub greul sub care Eu, Domnul, merg și lucrez peste pământ, că numai prin dureri fel de fel și rane de duh M-am purtat prin vreme cu mersul Meu cuvânt între cer și pământ, că puțină dragoste de Dumnezeu au încercat să aibă cei care s-au adus Mie sprijin pe pământ pentru mersul Meu ceresc, mersul cuvântului ieșit din gura Mea și așezat în cartea sa pe pământ în vremea aceasta.

Am împlinit și am depășit șaiszeci de ani de cuvânt pe vatra neamului român, iar acum, în vremea ultimilor douăzeci și cinci de ani Mi-am descoperit mersul, și vestea venirii Mele a ieșit deasupra și am mers vestindu-Mă, dar prin multe încercări și dureri, și am rostit pace mereu peste cei sub greul Meu rămași, din pricina inimii lor plină de iubire și de milă pentru Mine, Cel ce vin cuvânt pe pământ ca să-i dau omului putere și minte să se întoarcă de la moarte la viață, la iubire de Dumnezeu și la statornicie pentru ea, că vai fără ea celor ce o pierd pe ea, căci fără Dumnezeu omul este altceva și rătăcește mereu sub această urâtenie omenească, viață fără de Dumnezeu în om!

Așez pe masa cea de azi cuvântul păcii Mele lângă simțământul durerii la amintirea lui 22 iulie din an, când Eu, Domnul, cu o mână de fii am așezat cu slujire bisericească piatra de temelie, pe care s-a zidit apoi la vedere trupul pietricelei albe, scrisă în Scripturi să se ivească, sub formă de chivot în mijlocul grădiniței scoasă de sub taina ei cea dintru început și vestită peste pământ munte înalt, din care curge izvorul cuvântului Meu, cu care Mi-am scris și Mi-am așezat pe pământ cartea iubirii Mele pentru neamul cel de la sfârșit de timp, din care Mi-am cules un buchetel de copii credincioși și miloși cu Dumnezeu și i-am crescut cu cuvântul facerii Mele de azi peste om și i-am înhămat la carul Meu de biruință ca să Mă poarte ei peste pământ cu taina cuvântului Meu de azi, prin care fac chemare la masa Mea de pregătire pentru bucuria care va rămâne între pământ și cer ca mângâiere pentru cei ce au răbdat până la sfârșit iubind pe Domnul și neobosind pentru această iubire, căci singura cale pe care trebuie să-și poarte omul viața este iubirea pentru Dumnezeu, lucrarea pentru care Eu l-am zidit pe om și i-am dat raiul, peste care el a călcat apoi și M-a părăsit pentru iubirea de sine, și în clipa aceea omul a murit, a murit iubirea de Dumnezeu în el, căci numai Dumnezeu este viața când omul este, când înseamnă că este el.

Vă mângâi durerea amintirii zilei în care acum un sfert de veac am fost cu voi în grădină mănunchi binecuvântat, fiilor cu care am mai rămas acum și cu care merg pe mai departe cuvânt peste pământ, după cum este despre Mine pomenirea din Scripturi să vin cuvânt pe pământ.

O, fiilor, nu mai am ce să număr, nu mai am dintre cei care au fost atunci cu Mine în grădină, când Eu Mi-am pus pe făgaș și pe temelia ei cea dintâi biserica Mea, biserica lui Hristos. Am rămas cu voi, cu câțiva, și doare această amintire, doare despărțirea celor ce s-au desprins de la pieptul Meu, și Mă doare în voi, și n-a putut cunoaște nimeni durerea cea mereu grea de dus în voi, și pe voi sub ea, aproape singuri sub ea mereu, când toți așteptau putere de la voi, iar voi mergeați prin greu, ca și azi, fiilor. V-am dăruit mereu, mereu pacea din timpul

zbuciumului cel mai greu, și mereu a fost greu și tot greu de la ne iubirea de Dumnezeu a celor ce și-au tot strâns în ei puțin câte puțin nemulțumiri de voi și de Mine prin voi, din pricina pretențiilor și a multelor dorințe ale lor.

O, numai prin dureri am purtat această cale a cuvântului Meu, care are atâta preț, fiilor, dar cei nemulțumiți n-au avut milă, decât de ei. Tot ce face omul cu mintea și cu mâna n-are nici un preț, căci prețul celor cu preț trebuie să fie Dumnezeu, o, fiilor. Mângâierea Mea că am cum să-Mi spun durerea e mare alin pentru Mine, o, și cum ar fi, oare, dacă nu v-aș avea pe voi ca să vă spun durerea Mea și a voastră și s-o purtăm alături, fiilor? O, cei ce nu știu taina și puterea și prețul vieții, aceia nu iubesc durerea și nu pot cu Dumnezeu, că nu se poate altfel să fie omul cu Domnul pe pământ.

O, fiilor, fiilor, grăiesc cu voi în zi de amintire cu durere în ea și spun să se audă că durerea și iubirea nu trebuie disprețuite. Durerea înseamnă iubire, iar iubirea înseamnă durere și amândouă duc spre Dumnezeu, nu în altă parte. Le spun creștinilor mici, mici cu iubirea și cu durerea, le spun lor că așa cum se duc să-și vindece durerea trupului și a duhului, la fel și cu iubirea, caută-i vindecare, fiule mic cu iubirea, și n-o lăsa să moară, fiindcă nu e moarte mai veșnică pentru om ca și aceea la care ajunge după ce iubirea îi moare în el, iar dacă Eu sunt viața, Eu sunt și iubirea, și pe Mine Mă lasă să mor în el omul.

O, nu este o învățătură mai înaltă ca și aceea pe care o capătă omul în vremi de dureri și de încercări, iar cel ce fuge de învățătură nu iubește cu durerea, cu această putere, care aduce bucurii apoi. O, numai prin dureri se capătă bucurii, și nu dau oamenii să învețe aceasta, și numai plângându-și durerea se arată ei.

O, fiilor, v-ați dat Mie iubire de Dumnezeu și ați rămas cu Mine dacă așa ați lucrat, și iată, Mi-ați adus rod un buchetel de fii mici, și îi învăț Eu pe ei să prețuiască ceea ce li s-a dăruit, căci li s-a dăruit călăuzire a vieții și lumină pe cale, și aceasta pentru ca să aibă de ce să trăiască, să aibă scop înalt viața și trăirea lor, ca să nu trăiască ei în zadar ca și fiii lumii, cărora li se dă naștere, și apoi își trăiesc zadarnic viața. Cei ce trăiesc cu folos nu iau cu împrumut iubirea pentru viață, căci dacă așa face omul nu mai poate să dea înapoi ceea ce împrumută, și rămâne el vinovat de înșelătorie și vrednic de pedeapsă după legea iubirii înșelate.

Fiilor, fiilor, iubirea de Dumnezeu și puterea ei, aceasta este taina celor ce nu Mă părăsesc și nu Mă pot părăsi, căci cei ce Mă părăsesc pot aceasta din lipsa iubirii de Dumnezeu, care îl lipsește pe creștin de tot binele și ajunge el sărac de tot și de toate apoi, căci cine n-are iubire din cer e sărac, e gol și sărac. M-au părăsit cei ce nu M-au iubit, iar cei ce M-au iubit nu M-au părăsit și au rămas în iubirea Mea, în poporul Meu, poporul cuvântului Meu ziditor de Dumnezeu în om.

Mă uit înapoi cu jale, Mă uit în timp la ziua cea de acum douăzeci și cinci de ani, când Mă strânsesem cu voi și cu cei ce erau atunci cu voi și cu Mine, fiilor, și vin apoi și Mă uit cu ce am rămas, că am rămas doar cu voi, fiilor, și aceasta ca semn că lucrarea cuvântului Meu nu stă, nu are opreliște, nu se împiedică în lipsa iubirii de Dumnezeu a celor ce Mă părăsesc, și care toți ajung vrând-nevrând după păcatul trădării la păcatul hulei, ca pedeapsă peste ei pentru înșelarea adusă iubirii.

Îmi șterg lacrima privind la ziua aceea, peste care este așezată durerea Mea cea de azi. L-au smuls de lângă Mine și de lângă voi atunci pe arhiereul martor pentru Mine din rândul bisericii neamului român și l-au pus apoi sub pază cei ce n-au iubire de Dumnezeu ca și iubirea lui, pe care ei o invidiază și dau s-o tragă în jos și să-l golească de ea ca să fie și el asemenea lor, și nu mai sus ca ei, și vai celui căzut între tâlhari, vai, fiilor, vai!

Peșteră de tâlhari am numit Eu acum două mii de ani casa și orânduirea din ea a celor ce stăteau de la ei voire în numele Meu peste oameni, și tot așa numesc și azi casa celor ce stau sub nume de biserică a lui Iisus Hristos, și care nicidecum ei nu Mă iubesc, ci doar s-au deprins ei să vorbească potrivit cu cuvântul Evangheliei Mele, dar sub acest ascunzământ ei își petrec viața

lor, nu pe a Mea, și vai celor ce cad sub toiagul lor cel greu, prin care împart înșelăciune, și nicidecum pe Dumnezeu peste oameni!

Eu însă pătrund în ziua aceasta peste duhul unsului Meu, peste cel atât de dușmănit de cei ce n-au iubire. Pătrund peste el și Mi-l alint ca un Dumnezeu iubitor, căci el este fără libertate și purtat după voia celor ce stăpânesc cu silnicie sub nume de biserică peste cei fără de minte pentru iubire, căci iubire nu este pe pământ, și nu are cine s-o aducă să fie ea, nu are, decât cei ce iubesc pe Dumnezeu și cred pe cele venite de la El pe pământ, și iată, Eu vin pe pământ cuvânt prin cei ce iubesc, și vin să fie iubire, să fie Dumnezeu pe pământ, de aceea vin.

Îl mângâi pe cel împiedicat să iubească și să vorbească limba iubirii, să împartă iubire pe Domnul. Îl mângâi la un sfert de veac a slujirii lui lângă Mine și a ungerii lui prin mâna și prin cuvântul Meu, căci iubirea îi este apăsată de cei necredincioși ai bisericii neamului român și îi este pusă în obezi, iar dacă ei v-au numit pe voi răătăciți când am ieșit cu voi, și nu fii ai dragostei și ai venirii Mele și v-au disprețuit de teamă că-și vor pierde slava cea de la oameni, fiind ei umbriți de slava Mea de peste voi, o, iată-i acum pe ei batjocoriți sub capcana în care au fost prinși la un loc cu cei răătăciți de duhul bisericii Mele cea de la început și de la sfinții Mei, care stau temelie, și iată, aceasta este plata celor ce disprețuiesc pe Domnul și tainele Lui, prin care El lucrează pe pământ de la început și până la sfârșit de timp, căci atât este dreptul lui Dumnezeu între început și sfârșit, și nimeni nu poate împotriva lui Dumnezeu, ba, mai mult, vai celor ce se luptă ca potrivnici acestei puteri, care înseamnă Dumnezeu!

O, pe voi, pentru că sunteți ai Mei, nu v-au iubit, nu v-au primit atunci când am ieșit cu voi, nu s-au bucurat de voi stăpânii bisericii, dar cu cei răătăciți și desprinși au stat la masă acum, și au stat la rugăciune cu ei, și așa au ajuns să plătească ei atât de greu disprețul pe care l-au adus vouă, și pe care încă îl mai aduc, dar scris este: *«Dumnezeu stă împotriva celor mândri, și El îi va birui»*.

O, cei cu crucea vor birui, fiilor, iar altfel nu va fi. Neamurile de pe pământ care nu sunt cu crucea ca altar, așa cum am avut Eu altar crucea, vor fi biruiți de cei cu crucea pe steagul lor, pe pieptul lor, pe scutul lor, și le va fi scut acest semn. Așadar, însemnați peste tot cu semnul sfintei cruci al sfințeniei și cu apă sfințită calea voastră, fiilor credincioși, căci în fața acestui cuvânt nu poate furtuna. O, în fața acestui cuvânt sunt mulți dintre cei care se dau deștepți, dar vai lor, vai și de prăpastia în care sunt și stau!

Iar tu, popor care Îmi primești cuvântul, voi, cei care credeți cuvântul Meu, vegheați, fiilor, ca să nu deveniți trădători asupra Mea și asupra nimănui și pentru nimeni, că iată, n-a fost om care să împartă binele Meu peste oameni și care să nu fie săpat, să nu fie trădat, așa cum și pe vremea Mea pe pământ s-a găsit unul dintre ucenicii apropiați care M-a trădat, umblând fără veghe din loc în loc, până ce diavolul a găsit prilej să-l prindă și să-l piardă, după ce păcatul lui cel spre vânzarea Mea s-a adeverit.

Am stat cu voi în cuvânt, fiilor, cu voi, cei pe care azi vă am ai Mei și alături de inima Mea cu credința, dar aveți grijă, o, aveți grijă mare și veghe mare de iubirea cea pentru Dumnezeu, fiilor, și nu vă temeți de durerile cele pentru ea, căci durerile sunt calea cea spre bucurii, sunt calea care duce la viață, sunt bucuriile care se nasc din dureri, iar voi învățați, și apoi nu mai uitați că viața cea prin dureri zămislește numai bucurii, bucuriile de după dureri, o, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2016